

ХУБАВО ЛИ Е ДА СИ РАЗЛИЧЕН (ЕСЕ)

„Под репеите в градината на стар чифлик се излюпили патенца. Всички били малки, жълтички и пухкави, освен последното... Другите обитатели на птичия двор постоянно му се подигравали защото било различно от останалите патенца. Нещо повече- кокошките, гъските, пуйките, дори собствените му братя и сестри го кълвели, скубели, блъскали. Накрая патенцето не издържало и прехвъркнало стобора...

....В този момент до брега дотичали две деца.

- Вижте, дошъл е нов лебед!-
завикали те.- Той е най-
красивият от всички!”

(Х. К. Андерсен)

Всички сме чували за приказката „Грозното патенце“, което било различно. И заради това, че не е като другите, било отхвърлено. В нашия „приветлив“ свят също няма място за различни. Ако не се вписваш в масата ти лепват етикет „аутсайдер“, „хахо“, „откачалка“, „зубрач“ и т.н. Да се чувстваш сам, живееш в своя различен свят е трудно-трудно е да си различен. Всеки гледа на теб, като на странен тип, който не е като „клонингите“ по улиците, и не те приемат в техния свят. Едни ги е страх, че си нещо повече от тях, други те виждат като нещо, по- недостойно и ненужно. Трудно е да си различен, защото не намиращ лесно своята сродна душа. Трудно откриваш някого, който да прилича на теб, някой който ще те разбере. Тъжно е да бъдеш различен сред еднаквите, защото не си близък с никого и всеки опит за сближаване може да остави тежки поражения в душата ти. Защото е трудно да приемеш, че другите не те разбират, не те оценяват.

„Различни“ обикновено наричаме хората, които по някакъв начин са странни. Наричаме странен мъжът, който се облича смешно, жената, която си говори сама, детето, което върши нещо непонятно за нас. А в действителност за тях ние сме странните. Поглеждайки нещата от друг ъгъл различните сме ние, защото не можем да разберем техния светоглед и начин на мислене. Различните биват отритнати от обществото...смятани за луди,ексцентрици и как ли не ги наричат още. Защо? Защото те не влизат в модела, защото те не са по мярка...хората се страхуват от всичко различно от познатото...и се опитват да го уеднаквят или убият.Защото да убиеш различното означава то да изчезне и да престане да бъде такова...а това може да стане, като бъде отделен от обществото и заклеймен с клеймото "различен". Различни са половете, музиката, дрехите, сексуалната ориентация, етносите, когато открито се противопоставяш на общото мълчание, когато всички обръщат глава наляво, а ти поглеждаш надясно...И тогава се превръщаш в

„различния“...А всъщност другите са различни. И то защото са „еднакви“...Те живеят по един определен начин и не се отклоняват от това. Затова смятат за странен човека, който се опълчва на нашето сиво еднообразие и съумява до някаква степен да запази индивидуалността си, която го прави уникален.

Творчеството е един добър начин на изява на неговата индивидуалност. Но колкото по-различен е човек от обществото, в което живее, толкова по-трудно му е да възприеме неговите норми на поведение. А колкото повече им се подчинява, толкова повече губи индивидуалността си в личен план. Човек може да е различен само докато се бори за своята индивидуалност. Откажеш ли се от борбата започва приспособяването към обществото и неговите стереотипи. Макар всеки човек да има своя индивидуалност, той носи в себе си културата на обществото, в което живее, неговата ценностна система и модели на поведение. За да си различен, трябва да си различен винаги, както в частния, така и в обществения живот, да отстояваш принципите си и да не позволяваш обществото да ти налага своите възгледи.

Има една книга „Джон Ливингстън Чайката“. Там се разказва за една различна чайка (книгата е метафорична, разбира се), която е различна понеже иска да лети по-високо и по-бързо и стремежите ѝ не съвпадат с тези на „масовката“. Та тя е „изритана“ от ятото си, защото не е хубаво да си различен. По неписано правило „различните“ (и не става въпрос толкова за облекло, пиърсинги и татоси, колкото за нещо друго, което е вътре в нас, не толкова повърхностно) биват изолирани, отритнати и неразбрани. А което хората не разбират предпочитат да зачеркнат и заличат.

В случая с въпросната чайка, тя успява да полети въпреки всичко. Но успява ли всеки „различен“ да полети и не подрязват ли хората крилете му твърде рано?